

Homilija mariborskega nadškofa metropolita msgr. Alojzija Cvikla ob prazniku Gospodovega darovanja in dnevu posvečenega življenja, župnijska cerkev sv. Janeza Boska Maribor, 2. februarja 2018 »SVOJEMU SINU NAS IZROČI«

Spoštovani sobratje duhovniki, drage redovnice in redovniki, člani ustanov posvečenega življenja in člani družb apostolskega življenja, dragi bratje in sestre!

Minilo je 40 dni od božičnega praznika, ko smo zrlí neskončno Božjo ljubezen, ko druga Božja oseba prevzame našo človeško naravo in se naseli med nami v naše odrešenje. Danes je ta Božji sin prinesen v tempelj, v Božjo hišo, da bi bil tam predstavljen, darovan in posvečen. Ta dan bi lahko imenovali uraden začetek, ko bo Jezus začel izvrševati voljo nebeškega Očeta, kot bo sam dejal, da je njegova jed, da izpolnjuje voljo nebeškega Očeta.

Bog, ki je obljubil, da bo sklenil zavezo s svojim ljudstvom, večno prijateljstvo s človeštvom, da bo Emanuel, Bog z nami; sedaj na rokah Marije in Jožefa, prihaja v jeruzalemski tempelj, kraj dolgega in živega pričakovanja Odrešenika. Najgloblji motiv, zakaj se je Bog naselil med nami je, da bi nam postal blizu v vsem, kot smo brali v 2. berilu: »Zato se je moral v vsem izenačiti z brati, da je postal usmiljen in zvest veliki duhovnik pred Bogom v spravo za grehe ljudstva.« Na ta način je v globini izkusil, kar mi doživljamo dan za dnem. Samo tako nam lahko prihaja naproti, kot pravi starček Simeon: »... luč v razsvetljenje poganov in slavo Izraela, tvojega ljudstva!«

Evangelij nam predstavi dva starčka, Simeona in Ano, ki sta model pravega učenca, takšnega, kot bi moral biti vsak izmed nas, ne glede na starost ali okolje v katerega nas je postavila Božja previdnost. V Detetu sta takoj prepoznala Odrešenika. Evangelist Luka ju predstavi, ker v njiju vidi »ostanek« teh, ki so v veri in zaupanju v Boga šli naprej in se niso utrudili v pričakovanju Odrešenika.

Da lahko prepoznamo in sprejmemo Boga, ki se nam razodeva po Jezusu iz Nazareta, je potrebno biti, kot Simeon in Ana.

Prva stvar, ki je podčrtana je vztrajnost v veri in molitvi. Predvsem za Ano smo slišali, da »ni zapuščala templja, ampak je s postom in molitvijo Bogu služila noč in dan.« Njeno življenje je bilo ponižno služenje Bogu, prežeto z vero in darovanjem. Na zunaj skrito in neopazno, a veliko pred Bogom.

Tudi Simeon je bil ves prežet z Bogom, »pravičen in bogaboječ« in v njem ni ugasnila vera, da bo Bog poslal Odrešenika. Prav zato je ob srečanju z Novorojenim lahko njegovo srce zapelo hvalnico, ki jo molimo ob izteku vsakega dneva: »Zdaj odpuščaš, Gospod svojega služabnika po svoji besedi v miru, kajti moje oči so tvoje zveličanje.« Ko je v rokah držal to Novorojeno dete, je čutil, da je v tem detetu potrjeno in uresničeno vse, kar je on prej samo upal. Zato se sedaj več ne boji umreti, kajti v rokah drži Luč in Življenje.

Lahko vidimo, kaj pomeni osebno srečanje z Bogom: to je trenutek, ki da mojemu življenju povsem nov smisel, odpre nove horizonte in da veri trdnost.

Simeonove besede so namenjene tudi Mariji: »Ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu, in v znamenje, ki se mu bo nasprotovalo, in tvojo dušo bo presunil meč...!« Te besede razodevajo, da sprejeti Jezusa za pot mojega življenja in iti za njim v izpolnjevanju Očetove volje, lahko pomeni tudi bolečino, trpljenje in križ.

Tako je ob Simeonu in Ani tudi Marija model vsakega kristjana, ki je v prvi vrsti Kristusov prijatelj, ki je Luč in bolj, ko sem ob njem, bolj sem tudi jaz osvetljen z njegovo lučjo.

Sveti papež Janez Pavel II. je želel, da na današnji praznik obhajamo tudi dan posvečenega življenja, kajti posvečeno življenje je zaznamovano s popolno posvetitvijo. Vsak kristjan je že pri krstu prejel dar novega življenja, ki je življenje z Bogom in za druge, z drugo besedo: je pot svetosti.

Bogu posvečeno življenje pomeni, da se po redovnih zaobljubah, celotno in za vedno, izročimo Kristusu.

Danes se mnogim zdi pot posvečenega življenja pretežka, kajti polna je negotovosti, pomeni plavati proti toku današnje miselnosti, kjer sem v ospredju jaz, moja sreča, moje imetje in moja kariera. Tako na Bogu posvečeno življenje mnogi gledajo, kot ostanek preteklega časa, ki izginja pred našimi očmi. To nas lahko dela črnoglede, še posebej, ko gledamo, kako se naše skupnosti manjšajo, kako je vedno manj novih poklicev...

Potrebna je vera in zaupanje. Vsako krizno obdobje je po drugi strani lahko tudi milosten trenutek, da se otresemo vseh naplavin, ki so se nabrale v toku časa in se resnično odpremo Bogu ter iščemo in razločujemo, kaj je njegova volja danes in tukaj.

Poglejte Abrahama. Bog ga je poklical. On se mu je celotno izročil, ker je veroval, da mu Bog želi dobro, oziroma najboljše, je na Božji klic odgovoril in šel za Gospodom, ne vedoč, kam gre in kaj mu bo to prineslo. Za seboj je podrl vse mostove, ki so ga vezali na dotedanje življenje, ljudi, okolje in se ves izročil Božji previdnosti. Bog je od njega veliko zahteval, a mu je tudi veliko dal, zlasti dar močne in premagljive vere.

Tako je Abraham postal Božje znamenje, oče vere in znamenje božje dobrote in usmiljenja.

Smisel in namen Bogu posvečenega življenja lahko razumemo le v veri. Težko si predstavljamo naša občestva brez prisotnosti tega neprecenljivega daru, kajti gre za stalno obliko življenja, ko se možje in žene, v moči Sv. Duha celotno izročijo Kristusu in mu sledijo. To življenje imenujemo posvečeno in ta značaj dobi po izpovedi posebnih zaobljub, ki obsegajo evangeljske svete čistosti, uboštvu in pokorščine.

Vsaka redovnica in redovnik v sebi čuti, da četudi grešen in krhek, je osebno poklican in postavljen, da služi v Cerkvi v Božjo slavo. Da pa lahko danes v tem svetu, ki ga zaznamujejo neštete krize, z veseljem in predanostjo pričujemo za Boga in mu služimo, potrebujemo oporo naših skupnosti, katere naj prežema ljubezen, ki nas povezuje v eno, kljub medsebojnim razlikam.

Danes se vam želim, drage redovnice in redovniki, zahvaliti za vašo navzočnost v naši nadškofiji. Zahvaliti se vam želim za vaše konkretno pričevanje v duhu vaših karizem, za vaše služenje in molitve.

Na dan posvečenega življenja in na dan hvaležnosti za vaše nenadomestljivo poslanstvo v Cerkvi, vas pa želim tudi povabiti, da še naprej z veseljem in iskrenostjo, v polni zvestobi karizmam vaših redovnih ustanoviteljev in vašim osebnim karizmam, izpolnjujete svoje poslanstvo, kajti Cerkev računa na vas in se vedno z zaupanjem obrača na vas, da nas kličete k poglobljenemu odnosu z Bogom tudi v tem času, polnem novih izzivov in nevere. Da nas vabite k večji zavzetosti v naši hoji za Kristusom. Potem, ko to sami izkušate dan za dnem, to izkušnjo ponudite tudi vsem, ki iščejo smisel svojemu življenju.

Letošnje geslo dneva posvečenega življenja je: »Svojemu Sinu nas izroči«

Jezus nam daje svojo Mater zato, da bi hodila poleg nas, nam kazala pot k Jezusu. Da bi nam bila blizu, ko bomo na poti naše posvetitve Bogu naleteli na težave, krize, ko se nas bo loteval dvom, ali pa celo osamljenost in občutek zapuščenosti...

Marija nam želi biti blizu, da bi v vsakem trenutku vztrajali in zaupali v Božji načrt, ki ga ima Bog z nami in našimi skupnosti.

Zato naj bo danes naša prošnja: »Marija, naša Mati, svojemu Sinu nas izroči« in ne zapusti nas! Podari nam, da bomo dan za dnem bolj čutili tvojo materinsko varstvo! Amen.

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
nadškof metropolit